

nálunk

nálunk vadszőlő mászik föl a tetőn az édig,
nálunk herélt macskák laknak a rigófészekben,
nálunk bolondmadár kopogtat az ablakon reggel,

nálunk kiságy van a szobában és a kiságy alatt por van,
nálunk testvér van az ágyban és a testvérben láz és remegés,
nálunk kakaó van a bögrében, a zsebemben két szelet kenyér,

nálunk apa ül a tilos szobában és anya zúg a küszöbön,
nálunk dübörög a padló és otthon van mindenki mindig,
nálunk meleg van és ég a lámpa és jószagú a bőrünk,

lakik nálunk egy egész család és kevesen vagyunk mégis.

badar

mint a penészbogarak,
pörögnek ki számból a megkergült szavak,
csak beszélek és beszélek, és nem bírom abbahagyni,
még nem tudom, mit mondok majd, de kiderül közben úgylis,

biztos badargombát szedtem én az őszi erdőszélen,
megcsócsáltam a kalapját, a szárát is jó puhára rágtam,
biztosbadarka lettem tőle, ezért fosom a szót azóta,
mint a gép, a gém, a fosó, csak sajnós nem tudom, hogy az mi,

nem bírom abbahagyni, nem bírom abbahagyni,
mondom, mondom, nem bírom, nem bírom abbahagyni,
nem bírom a szavakat szépen a számba varrni,
csak beszélek és beszélek, és a fületekbe mászok,

zagyváló

mert kiteptem a dongónak szárnyát,
most körbe-körbe fut itt a porban,
potrohot pörget az orra hegyén,
hat lábán lóg hat véres poloska,

hatalmas dongó, akár az erdő,
púp vagyok annak szőrös nyakában,
kivészt szemek száz üregében
kutatom én azt, akivé váltam,

vagyis, inkább csak eldongok rajta,
sohase szálljon, dúlom a szárnyát,
ne legyen vége légyrodeómnak,
húsába vágom mélyen a sarkam,

tejjé válik a szóda a számban,
nem merek többet zsákban aludni,
futkosok itten körben a porban,
mert kiteptem a dongónak szárnyát.